

בתום השלב הראשון של מישפט יערי-גרנות, מנתחת אילנה אלון את ראיות התביעה וקווי ההגנה האפשריים

סיכום ביניים

ביום השני צהרניים התיישבה התובעת הארמונית פנינה דבורין והשמיעה אנחת-זרוחה — סוף־סוף סיימה את ראיותיה במישפט־השנה. היא אמרה: „אלה עדיי, והעבירה את שרביט הניצוח במישפט בידי הסיניגורים נתן וחיים קנת, והד"ר עדנה קפלן ודרור מקרין. חלקו הראשון של המישפט הצטיין בדראמטיות רבה. הקהל רותק למכשירי הטלוויזיה שבו הוצגו השיחזורים שעשו שתי הנאשמות בזירת־הפשע וגם העימות המסעיר ביניהן. התובעת יכולה להיות מרוצה. היא הצליחה להוכיח את כל המרכיבים של עבירת־רצח. קעת צריכים הסניגורים להביא לפני בית־המישפט עדויות מספיקות כדי לעורר ספק בלב השופטים באשמתן של השתיים. ואלה הנקודות העיקריות שהוכיחה התביעה:

● מניע לרצח

אומנם החוק אינו מחייב את התביעה להוכיח מניע לעבירה. אולם תובעים מנוסים יודעים כי עבירה ללא מניע היא נדירה ביותר, וכי בית־המישפט ישוכנע בקלות רבה יותר אם יאמין שלעברין היתה סיבה טובה לעשות מה שעשה. המניע לרצח מלה מלבסקי, לפי התביעה, היה סכום של 50 אלף דולר, שגנבה חווה יערי מחשבונה של מלה מלבסקי, כסניף בנק־הפועלים בירושלים. חווה יערי טיפלה בחשבון זה במיסגרת עבודתה כפקידת בנק. אביבה גרנות העידה כי התיירת נהגה לבוא בדרך־כלל בחודש מאי, אולם בשנה שעברה הגיעה התיירת במפתיע מוקדם יותר, וחווה לא הספיקה להכין מיסמכים מזויפים, להסביר את חיסרון הכסף. חווה חששה כי הגניבה תגלה, ועל כן הזמינה את מלבסקי למלון מנדרין, שם כניכול היו לה מישרדים ושם היו המיסמכים הנדרשים. אביבה שהתלוותה כעוזרת, היתה צריכה

למנוע מהשתיים לעלות למישרד. מכיוון שהשעה כבר מאוחרת.

התביעה הוכיחה כי יפוי־הכוח שנמסר לבנק, לפיו הירשתה מלבסקי לחווה יערי לטפל בחשבון, היה מזויף. אורית ינאי, נומחית מז"פ, העידה כי יפוי־הכוח נכתב בידי אביבה גרנות ונחתם בידי חווה יערי.

יערי עצמה מתעקשת בכל עור יותיה שהכסף שייך לה, כי זהו כסף שחור שקיבלה מאביה, וכי מלבסקי שימשה רק כמלבינת הכסף, וכאיש קש. חווה אף נשבעה בזכר אביה ובחיי אמה כי הכסף שייך לה. היא טענה כי מלבסקי היא שגנבה את הכסף ממנה, ואמרה לה „לכי תדפקי את עצמך“ כאשר ביקשה ממנה חווה להחזיר לה את הכסף.

● זירת העבירה

כאשר התגלתה גופתה של מלבסקי, ומן קצר אחרי מותה, עליידי פרובסקי, ועודת העובדת בתל־ברוך, חשבו הפאתולוגים כי המוות נגרם עליידי מכונית במקום אחר בעיר, והנהג הביא את הגופה לחוף תל־ברוך, כדי לטשטש את הפשע. הר"ר בצלאל בלוך קבע כרוח שלו שהמנוחה נפגעה ככתפה, כשהיא עומרת, עליידי מכונית גדולה, אולי משאית, וכך נגרם השבר בכתף והפגיעה בחוליה. הוא סבר כי הנוקים האחרים שנמצאו בגופה נגרמו כבר לאחר המוות — ממכונית אחרת, שפגעה בגופה אחרי שהושארה בחוף תל־ברוך. במיטרה הודו הנאשמות כי המיקרה אירע בתל־ברוך. שתיהן שיח־זרו את האירוע, סמוך למקום שבו נמצאה הגופה. אומנם, לכל אחת מהשתיים היתה גירסה אחרת כיצד נגרם מותה של המנוחה, ומי היה אחראי לו, אבל שתיהן דיברו על אותה דרר־עפר ליד שדה־העופה. במקום גם נמצא שבילי

דם באורך 20-25 מטרים, שהוביל למקום בו נמצאה הגופה, בצד הדרך.

● נוכחות השתיים בזירת העבירה

שנה שלמה התעקשה חווה יערי וטענה בפני המיטרה כי לא נפגשה כלל עם המנוחה ביום המיקרה. היא נצמדה לגירסתה, כי אומנם קבעה פגישה עם המנוחה, אבל מאחר שאיחרה בעשר דקות, לא פגשה אותה

כאותו יום ולא ראתה אותה עוד לעולם. אביבה גרנות נחקרה רק לאחר שנה, עם מעצרה של יערי, והיא הכחישה בתחילה כי נסעה עם חווה. רק לאחר ששנברה סיפרה את גירסתה, בה היא מודה כי נסעה עם יערי ועם המנוחה לתל־ברוך.

היא סיפרה שחווה עצרה בדרך, וניקתה את שימשת המכונית בכרית דקורטיבית שהיתה באוטו. כאשר הגיעה לצד שבו ישבה התיירת, פתחה את דלת־המכונית וביקשה ממנה ל־התכוף. ואז, „כמו קוסם“, שלפה חווה

מלבסקי נפגעה עליידי רכב. המחלוקת היא רק באשר לסיבת־המוות ואיזה רכב פגע במנוחה.

התובעת הוכיחה כי במכונית מתוצרת הסובאר, שהיתה שייכת לאהוד, כעלה של חווה, נמצא כתם־דם בכיטת ריפוד המושב הקידמי. חווה יערי טענה בתחילה כי ביום המיקרה באה לתל־אביב במכוניתה, פולקי־סוואגן גולף אדומה. מכונית זו נברקה בחשאי בידי המיטרה, ולא נמצאו בה כל מימצאים.

אולם לאחר שנה בערך הודתה יערי

חווה יערי (משמאל) עם סניגוריה, מקרין וקפלן עדין. מוות מחוף למכונית

כי נסעה ביום המיקרה במכוניתו של בעלה. אז נברקה מכונית הסובאר ונמצאו כיתמי־הדם על המושב הקידמי. כתמים אלה מאשרים את גריסתה של אביבה, כי חווה פגעה בתיירת בעודה במכוניתה, וגרמה לה חבלה שהביאה דימום. מאידך, מתאים מימצא דם גם לגירסת חווה, כי מלבסקי, שנפגעה בקפיצתה, הוחזרה למכונית והוסעה למקום שבו הושלכה אחר כך.

המימצא השני שהביאה התביעה בא גתון־מכונית הסובאר. בבדיקה שעשו מעבדות־המיטרה, כמעט שנה אחרי המיקרה, נמצא גוש חומר קטנטן על גתון־המכונית, סמוך לגלגל הדיקדמי השמאלי. הגוש נשלח למעבדה ונמצאו בו שלוש שערות, שנברקו ונמצאו שערות־אדם.

הד"ר אסתר צ'צ'יק, מהמכון הפא־תולוגי באב־ככיר, אישרה כי אחת השערות הללו, שצביעה היה חום בהיר, תואמת שערות שנמסרו לה לבדיקה מראשה של המנוחה.

מימצא זה תומך בגירסתה של אביבה כי חווה פגעה במנוחה במכוניתה, כשהיא נוסעת קדימה ואחורה.

מימצא זה קשה מאוד לסניגורים של חווה, והם ניהלו קרב עז עם המומחים, בנסיון לערער את מהימנותם, כדי לבטל את המימצא. נראה

מערך ממעלה וחכמה בו פעמיים כעורפה של המנוחה, כאשר היא מצמידה את הכרית לפנייה. דמה של המנוחה ניתז עד לתיקרת המכונית. אז פנתה חווה לאביבה, ציוותה עליה לצאת מהמכונית, לעמוד ליד תא־המיטען הפתוח, ולהזהיר מפני מכוניות מתקרבות. חווה גררה את מלבסקי יחד עם כיסוי המושב שעליו ישבה, הניחה אותה כשהיא יושבת ישיבה מיוזרחת לפני פגושה־מכונית, ואמרה לאביבה לחזור לאוטו.

אז נסעה חווה קדימה ואחורה, ואביבה שמעה פעמיים „בום, בום“. גם חווה, בגירסתה הסופית, מודה כי היתה עם המנוחה ועם אביבה גרנות בתל־ברוך. היא העידה כי אביבה איימה על המנוחה ואף היכתה בראשה מכות קלות כמערוך, שהוציאה מתיקה הגדול. התיירת המבוהלת ניסתה פעמיים לקפוץ מהאוטו, אך אביבה החזירה אותה פנימה.

בפעם השלישית הצליחה המנוחה לקפוץ החוצה, נפלה על סלע ונפגעה בראשה. היא שתתה דם, ואביבה ברקה אותה והכריזה: „היא מתה, מתה, מתה!“ אז הכניסו אותה השתיים למכונית וזרקו אותה אחרי מטרים אחרים, בצד השביל.

● זהות הרכב הפוגע

אין מחלוקת בין הפאתולוגים כי

אביבה גרנות וסניגורה קנת (באמצע: שוטר) עדין. מוות בתוך המכונית